

Twitter. Campa més qui piula.

Els gèneres de la literatura científica – 38

Jesús Purroy

Un periodista gironí em va dir “un moment, que ho poso a Twitter”. Era el 2008 i jo, que no tenia ni idea del que era Twitter, vaig pensar: “realment a algú li pot interessar saber que m’estàs entrevistant?”. Encara ara penso el mateix de la majoria de coses que llegeixo a Twitter, i per això soc un tuitaire de poca volada.

Tot i la gran quantitat de material intranscendent que omple el meu mur, Twitter em fascina. La inflexible disciplina de la limitació d’espais, que obliga a estructurar el missatge de manera gairebé artesanal, ha generat una quantitat de productors d’aforismes que no s’havia vist des del temps de l’Imperi Romà. Com s’aprofita això per fer literatura científica? Hi ha normes per escriure tuits sobre la ciència?

En ciència, com en qualsevol altre tema, el canal de Twitter serveix per fer de tot: divulgació, promoció, activisme o debat, a banda de l’habitual exhibicionisme. Totes les institucions científiques emeten continguts per posicionar-se. Això no té res d’especial: és una via més per arribar a lectors potencials. Els particulars podem compartir notícies científiques, i això és una justificació suficient per tenir un compte a Twitter. Però allà on hi ha talent és en la creació pensada directament per publicar a Twitter. Trobo genials les reflexions sobre la vida al laboratori que escriuen alguns científics. L’aforisme captura situacions i estats d’ànim que sovint només podem entendre els que hem portat bata algun cop i els hem viscut en primera persona. Potser no tenen l’elegància dels epitafis llatins, però capturen l’essència de la pràctica científica, i són difícils de fer entendre als “no iniciats”.

Per exemple, els escrits del @cientefico són microcontes sobre la vida al laboratori, escrits amb un estil lacònic i una ortografia hilarant. El seu tuit fixat, “la cencia no se ace sola ahi que acerla”, és una declaració de principis. En frases breus sap captar l’emoció de tenir resultats, la decepció de trobar una màquina espatllada o la irritació de que un becari no s’esforci. @CientificoEsp és més formal i, a banda de tractar del dia a dia al laboratori, es fixa també en les avaluacions, la burocràcia, les publicacions i altres temes que fan pensar en Kafka. Un compte comparable a @CientificoEsp és @AcademicsSay, que reflexiona amb humor negre sobre la vida quotidiana dels investigadors.

La literatura efímera, que no té cap pretensió de durar ni podria durar encara que volgués, està ocupant cada cop una part més gran del temps que dediquem a llegir. Twitter n’és un exemple. Els nous aforismes ja no estan escrit en pedra – no són “frases lapidàries” – i és impossible preveure quin impacte tindran a llarg termini. Pot ser que s’estigui gestant un canó de literatura científica a base de tuitstars?

Referències

@cientefico

@CientificoEsp

@AcademicsSay